

1

1. Dit oude fabriekspand verradt niet dat er een comfortabele loft is in ondergebracht. **2.** Het aanrecht in de open keuken bouwden de bewoners zelf met een ijzeren constructie en houten planken die ze in het gebouw vonden.

FILMDECOR & FABRIEKSPAND

Een knappe lichtinval, grote ruimtes en een originele inrichting: geen wonder dat deze loft het decor werd voor een nieuwe fictiereeks. Ontdek de woon- en werkplek van modeontwerper Christoph Broich en zijn partner Thomas Engels.

tekst: Anneleen Peeters foto's: Frederik Verduyts

2

Identikit

BEWONERS: CHRISTOPH BROICH EN
THOMAS ENGELS

WONING: EEN OUD FABRIEKSPAND

LOCATIE: EEN WOONBUURT IN BORGERHOUT

OPPERVLAKTE: 350 VIERKANTE METER

1. De keukentafel behoorde vroeger toe aan een bowlingbaan. Als er veel gasten zijn, zetten de bewoners een tafel bij met losse planken op schragen. Christophs vader was koster. De stoeltjes komen nog uit de parochiekerk van zijn geboortedorp. **2.** Deze ijzeren kasten uit de jaren vijftig kochten Christoph en Thomas jaren geleden in de kringloopwinkel die toen nog in het gebouw gevestigd was. **3.** In de keuken staat een toog die vroeger dienst deed als balie van het confectiebedrijf. Christoph en Thomas zaagden het meubel uit elkaar en puzzelden het zo terug in elkaar dat het in hun keuken past.

op bezoek

2
3

2
3

1. De witte stoelen en de bijzettafels uit de jaren '70 bracht Thomas mee uit zijn ouderlijk huis. **2.** Om meer symmetrie te creëren, lieten de bewoners links een extra opening kappen. **3.** In de badkamer werd een ontwerp van Christoph geïntegreerd. Enkele tegels werden bedrukt met een polyestercoating, die erin gebakken werd bij 220 °C.

In 1995 kochten Christoph en Thomas een oud herenhuis in Borgehout. Aanvankelijk was de buurt helemaal niet aantrekkelijk, maar toen het koppel in 2002 dit fabriekspand kocht, vonden al heel wat andere creatievelingen ook hun weg naar deze buurt. Al was het maar omdat er interessante gebouwen staan. “Na de kunstenaars volgen nu de jonge gezinnen. Het wordt hier steeds burgerlijker”, lacht Thomas. Het fabriekspand, goed voor 1.100 vierkante meter en verborgen achter een doorgewone gevel, wilden ze eerst gebruiken als atelier, tot ze beseften dat het hier ook wel goed wonen kon zijn. In het pand was oorspronkelijk een confectiebedrijf van nachtjaponnen gevestigd. Daarna kreeg het verschillende bestemmingen, van dansschool tot kringloopwinkel. Eerst woonde het koppel op het gelijkvloers van het gebouw, maar ze verhuisden een jaar geleden naar de eerste verdieping. De overige ruimtes van het pand verhuren ze aan mensen met creatieve beroepen, onder meer aan een fotoproductiehuis en het management van Novastar.

NAAIKAMER

Als je langs de poort binnenkomt, dan leidt een donkere gang je naar een soort binnenkoer. Toen de bewoners het pand kochten, was alles overdekt, je kon nergens naar buiten. Ze haalden de golfplaten van de dakconstructie en creëerden zo een patio. Helemaal achteraan is er een deur naar een smalle traphal: de weg naar de naaimachines. De treden hier zijn helemaal afgesleten door de vroegere werknemers. Bovenaan de trap heb je links en rechts deuren naar respectievelijk een gastenkamer en -badkamer. Een derde deur brengt je naar de eigenlijke loft. Met scheidingswanden van ecologische OSB-platen creëerden de bewoners een hal met vestiaire. Bijna alle meubels die je in de woning ziet, zijn tweedehands: tafeltjes afkomstig van een hemdenfabrikant, stoelen van de parochie van Christophs geboortedorp... “Als ik vroeger een container zag, dan moest ik erin kruipen om te kijken wat ik nog kon gebruiken,” biecht Christoph op. De keuken en de eetplaats bevinden zich in de ruimte waar vroeger de naaisters zaten. Op de vloer zie je nog de littekens van het verleden: gaten en putjes van de naaimachines. Om een terras te maken, hebben de bewoners enkele muren vervangen door stalen schuiframen. In de zomer schijnt de zon recht de zitruimte binnen, en krijg je ook binnen een “buitengevoel”.

1. Deze twee stoeltjes vonden de bewoners in een tweedehandswinkel in Zeeland. De oude archiefkasten van de fabriek doen nu dienst als boekenkast. **2.** De oude manden met brandhout zijn een vondst uit een Chinese winkel. **3.** In de zomer kunnen alle glaspartijen open.

1

1. De stalen trap leidt je naar de mezzanine. **2.** Het daglicht dat langs het serredak binnenvalt, bereikt dankzij de glastegels in de vloer/het plafond ook de zitkamer en daaronder het atelier. **3.** De mezzanine is ingericht als bureau, maar wordt later een logeerkamer. Rondom het bureau, een tafel van een breifabrikant, staan oude “Singer”-stoeltjes.

DAGLICHT

De bakstenen waren oorspronkelijk overal bepleisterd. Een deel van de muren lieten Christoph en Thomas afborstelen, en de rest werd opnieuw met witte cement gekaleid. “Toen we het pand kochten, leek het alsof op sommige plaatsen een verfbom ontploft was”, vertelt Thomas. “Alles zat onder een verflaag, muren, deuren, klinken, zelfs de schakelaars.” De deuren werden afgeschuurd en de verf werd van het glas gekrabbd. Dat lukte niet overal even goed, en zo ontstond een mooi patine. Om de ruimte te vergroten, werden valse plafonds weggehaald en muren gesloopt. In de zitkamer werd een deel van het plafond afgebroken: daar kwam een mezzanine waar voorlopig het bureau staat. Erboven werd een soort serredak geplaatst dat open kan. Ideaal voor een bries tijdens hete zomers én een bron van daglicht. In de zitkamer is er een trap naar beneden, naar het atelier van Christoph. Hier ontwerpt en drukt hij handgemaakte motieven voor op kleding, plaids, kussens en zelfs tegels. Mode, kunst en interieur lopen naadloos in elkaar over. ■

Meer info: www.redfishfactory.com

2

“ALS IK VROEGEREEN CONTAINER
ZAG, KROOP IK ERIN OM TE ZIEN
WAT IK NOG KON GEBRUIKEN”

- CHRISTOPH

1. Tussen de slaapkamer en de badkamer zit een vrijstaande scheidingswand. De spiegel komt van bij Habitat. Op het bed ligt een plaid bedrukt door Christoph. **2.** Naast de sauna die vroeger nog van Christophs ouders was, staat een Duitse locker uit 1939. **3.** De achterste wand van de badkamer is bezet met cement, grijs gemaakt met het zwarte voegsel van de witte tegels, zodat je een soort betoneffect krijgt. De stalen platen onder de spiegel doen dienst als spatwand. Het zwarte lampje erboven was eigenlijk een zaklamp op batterijen.